

In de zaken

„GROUPEMENT DES INDUSTRIES SIDERURGIQUES LUXEMBOURGEOISES”,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Boulevard Joseph II
31, Luxemburg,

Eisende Partij

vertegenwoordigd door haar Bestuur,
bijgestaan door Mr. A. Bonn, Advocaat en Procureur te
Luxemburg,

tegen

HOGЕ АUТОRITЕIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2,
Luxemburg,

Vermerende Partij

vertegenwoordigd door Mr. N. Catalano, Juridisch Adviseur
bij de Hoge Autoriteit, als Gemachtigde,

bijgestaan door Mr. E. Arendt, Advocaat en Procureur te
Luxemburg,

en

REGERING VAN HET GROOT-HERTOGDOM LUXEMBURG,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende ten Ministerie van
Buitenlandse Zaken, Rue Notre-Dame 5, Luxemburg.

Gevoegde Partij

vertegenwoordigd door de heer P. Pescatore, Juridisch Adviseur
bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken,

betreffende, enerzijds, het beroep tot nietigverklaring van de
stilzwijgende weigering, welke krachtens artikel 35 van het
Verdrag voortvloeit uit het feit, dat de Hoge Autoriteit niet
heeft geantwoord op de brief van 14 juli 1954, waarbij de
eisende partij de Hoge Autoriteit verzocht een beschikking te
geven of een aanbeveling te doen nopens de werkzaamheden
van het „Office Commercial du Ravitaillement du Grand-
Duché de Luxembourg” en de „Caisse de Compensation”,
welke bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954 aan dit
„Office” is verbonden (zaak 7-54);

en, anderzijds, het beroep tot nietigverklaring — hetwelk slechts is ingesteld „voor zover nodig” — van de afwijzende beschikking van de Hoge Autoriteit, gegeven in haar brief de dato 27 november 1954, in antwoord op het verzoek vervat in de brief van 14 juli 1954 (zaak 9-54);

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*

J. Rueff en O. Riese, *Voorzitters van respectievelijk de Eerste en de Tweede Kamer*

P. J. Serrarens, L. Delvaux, Ch. L. Hammes en

A. van Kleffens, *Rechtters*

'*Advocaat-Generaal*: K. Roemer

Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. Overzicht van de feiten en het verloop van het geding

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” heeft bij verzoekschrift van 11 oktober 1954 (verzoekschrift 7-54) verzocht:

„Dat het den Hove moge behagen

het beroep naar de vorm geldig te verklaren;

het ten principale gegrond te verklaren;

nietig te verklaren de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit, welke weigering heeft plaatsgevonden na de nederlegging door de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” van zijn brief de dato 14 juli 1954,

bijgevolg te verklaren, dat de Hoge Autoriteit gehouden is bij beschikking of aanbeveling:

1° te gelasten, dat het „Office Commercial du Ravitaillement” zijn werkzaamheden als enige kolenimporteur in het Groot-Hertogdom Luxemburg zal staken,

2° te verbieden en af te schaffen de „Caisse de Compensation”, welke bij Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 aan het „Office Commercial du Ravitaillement” werd verbonden;

de Hoge Autoriteit te veroordelen in de proceskosten.”

en heeft bij dit verzoekschrift gevoegd:

1° een door de eisende partij gewaarmerkt afschrift van de door haar op 14 juli 1954 aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit gerichte brief;

2° een afschrift van het Groot-Hertogelijk Besluit van 30 april 1945 en van het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954.

De eisende partij heeft nadien nog aan het Hof overgelegd:

- de statuten van de „Groupement”,
- een volmacht van de heer L. Bouvier, Voorzitter van deze „Groupement”, ten behoeve van Mr. A. Bonn, Advocaat en Procureur te Luxemburg,
- een verklaring waaruit blijkt, dat Mr. A. Bonn is ingeschreven bij de Balie te Luxemburg.

De verwerende partij heeft bij brief van 27 november 1954 aan de eisende partij doen weten, dat de „Caisse de Compensation” „geen enkel met het Verdrag onverenigbaar gevolg met zich brengt en mitsdien niet kan worden verboden”.

Naar aanleiding van deze brief heeft de eisende partij op 23 december 1954 „ten einde een onvruchtbaar debat over vragen van ontvankelijkheid te vermijden” een tweede verzoekschrift (verzoekschrift 9-54) ingediend van gelijke strekking als het eerste, doch waarin daarenboven wordt verzocht:

„Dat het den Hove moge behagen

dit beroep, hetwelk slechts is ingesteld voor zover nodig, naar de vorm ontvankelijk en ten principale gegrond te verklaren;

onder handhaving van het beroep de dato 11 oktober 1954 ten aanzien waarvan in de eerste plaats toewijzing van de conclusies wordt verzocht, voor zover nodig nietig te verklaren de afwijzende beschikking van de Hoge Autoriteit — voortvloeiend uit haar brief de dato 27 november 1954 — waarbij wordt verworpen het verzoek van de „Groupement des Industries Sidérurgiques” de dato 14 juli 1954,

bijgevolg te verklaren, dat de Hoge Autoriteit gehouden is bij beschikking of aanbeveling:

- 1° te gelasten, dat het „Office Commercial du Ravitaillement” zijn werkzaamheden als enige kolenimporteur in het Groot-Hertogdom Luxemburg zal staken;
- 2° te verbieden en af te schaffen de „Caisse de Compensation”, welke bij Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 aan het „Office Commercial du Ravitaillement” werd verbonden;

de Hoge Autoriteit te veroordelen in de proceskosten.”

De Hoge Autoriteit heeft bij Beschikking van 7 januari 1955 aan de Luxemburgse Regering een termijn gesteld, vervallende op 31 maart 1955, ten einde:

- hetzij af te schaffen het Besluit, waarbij de werking van het „Office Commercial du Ravitaillement” werd bekrachtigd,
- hetzij de bepalingen van dit Besluit in overeenstemming met het Verdrag te brengen.

Nadat de verwerende partij twee maal om uitstel had verzocht, welke verzoeken bij Beschikkingen van de Voorzitter van het Hof, respectievelijk van 11 november en 9 december 1954, waren ingewilligd, heeft zij op 12 januari 1955 haar verweerschriften ingediend, welke op beide bovenvermelde verzoekschriften betrekking hebben.

In het verweerschrift met betrekking tot het beroep 7-54 wordt als volgt geconcludeerd:

„Dat het den Hove moge behagen

1° akte te verlenen van het feit, dat de Hoge Autoriteit, overeenkomstig artikel 32, lid 2, van het Reglement van het Hof, domicilie heeft gekozen te Luxemburg, Place de Metz 2;

2° akte te verlenen van het feit, dat de Hoge Autoriteit, wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep naar de vorm, zich aan het oordeel van het Hof refereert;

3° te verklaren en te beslissen, dat er geen aanleiding bestaat een uitspraak te doen over de vordering tot nietigverklaring van de stilzwijgende weigering met betrekking tot het verzoek tot het staken der werkzaamheden van het „Office Commercial du Ravitaillement”, daar het onderwerp dezer vordering is vervallen;

4° te verklaren en te beslissen, dat er geen aanleiding bestaat uitspraak te doen over de vordering tot nietigverklaring van de stilzwijgende weigering inzake het verzoek tot verbod en afschaffing van de „Caisse de Compensation” betreffende vaste brandstof, daar het onderwerp dezer vordering is vervallen, en

in elk geval ten principale deze vordering te ontzeggen;

5° de eisende partij te veroordelen in de proceskosten.”

Het verweerschrift in de zaak 9-54 bevat dezelfde conclusies, met dien verstande evenwel, dat de laatste alinea van het 3^e punt is vervangen door de volgende tekst:

„acht slaande alleen op de conclusies, welke slechts voor zover nodig zijn genomen en gericht tegen de afwijzende beschikking welke voortvloeit uit de brief van de Hoge Autoriteit van 27 november 1954, bedoelde vordering ten principale af te wijzen, met ontzegging van hetgeen meer of anders is gevorderd.”

Bij Beschikking van 13 januari 1955 heeft de Voorzitter van het Hof de termijn van indiening van de repliek bepaald op 15 februari.

De eisende partij heeft op 7 februari 1955 het Hof verzocht deze termijn te verlengen tot 25 maart 1955, opdat zij „kennis zou kunnen nemen van de houding, welke de Luxemburgse Regering zou aannemen met betrekking tot deze Beschikking” (namelijk die van 7 januari 1955), zulks „om haar eigen standpunt in de repliek te kunnen bepalen”.

Dit verzoek werd bij Beschikking van de Voorzitter van het Hof van 11 februari 1955 ingewilligd.

De replieken in de beide zaken werden op 22 maart 1955 ingediend.

In de repliek in de zaak 7-54 concludeert de eisende partij als volgt:

„Dat het den Hove moge behagen

de gronden van niet-ontvankelijkheid en de middelen van de verwerende partij te verwerpen;

I — ontvankelijk te verklaren het beroep dat twee, overigens nauw samenhangende, vorderingen omvat;

II — A. de eisende partij akte te verlenen van het feit, dat zij, onder voorbehoud ten aanzien van de motivering van de door de Hoge Autoriteit op 7 januari 1955 gegeven Beschikking betreffende het

„Office Commercial du Ravitaillement” van oordeel is, dat het onderwerp van het door haar ingestelde beroep ten gevolge van deze Beschikking is komen te vervallen, en voorts de verwerende partij te veroordelen in de proceskosten;

B. a) te verklaren, dat het beroep, oorspronkelijk gericht tegen de stilzwijgende weigering, welke voortvloeide uit het feit, dat de Hoge Autoriteit het verzoek onbeantwoord liet, niettegenstaande de brief van de Hoge Autoriteit de dato 27 november 1954, welke voor dit debat niet van belang is, onverminderd geldig blijft;

b) het beroep gegrond te verklaren en bijgevolg

1° te verklaren, dat de instelling van de „Caisse de Compensation” bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954 leidt tot een met artikel 4 c van het Verdrag strijdige bijzondere last;

2° te verklaren, dat de instelling van de „Caisse de Compensation” bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954 leidt tot een met artikel 4 b van het Verdrag strijdige discriminatie;

te verklaren, dat de werking van de „Caisse de Compensation” nauw verbonden is aan het bestaan van het import-monopolie van het „Office”, en dat de opheffing van laatstgenoemde instelling onvermijdelijk die van de „Caisse de Compensation” ten gevolge moet hebben;

te verklaren, dat de heffing, voor zover het een prijsverhoging van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof betreft, in strijd is met de door de Hoge Autoriteit op grond van artikel 63, lid 2 a, van het Verdrag gegeven Beschikkingen, namelijk de Beschikkingen No. 4-53 van 12 februari 1953, 6-53 van 13 maart 1953, 15-54 van 19 maart 1954, 19-54 van 20 maart 1954 en 20-54 van 20 maart 1954;

3° in elk geval te verklaren, dat de werking van de „Caisse de Compensation”, ingesteld bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954, in strijd is met de meest fundamentele beginselen van de gemeenschappelijke markt, zoals deze bij het Verdrag is ingesteld en

mitsdien te verklaren, dat de Hoge Autoriteit gehouden is bij beschikking of aanbeveling de „Caisse de Compensation”, welke bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954 aan het „Office Commercial du Ravitaillement” is verbonden, te verbieden en af te schaffen,

alsmede de Hoge Autoriteit, onder voorbehoud van nadere vorderingen, te veroordelen in de proceskosten.”

In de repliek in de zaak 9-54 zijn dezelfde conclusies genomen behoudens de volgende twee wijzigingen:

Eerste alinea:

„Dat het den Hove moge behagen

de beide beroepen wegens verknochtheid te voegen;

de gronden van niet-ontvankelijkheid en de middelen van de verwerende partij te verwerpen.”

Na II — B. a) wordt toegevoegd de volgende alinea:

„subsidiar en ingeval de afwijzende beschikking van de Hoge Autoriteit, welke voortvloeit uit haar brief van 27 november 1954 als een uitdrukkelijke beschikking zou moeten worden beschouwd, het beroep, ingesteld tegen genoemde beschikking, ontvankelijk te verklaren”;

Bij Beschikking van 25 maart 1955 heeft de Voorzitter de zaken 7-54 en 9-54 „ter bevordering van een goede procesgang” gevoegd.

De verwerende partij concludeert in de dupliek, welke, krachtens de Beschikking tot voeging aan de zaken 7-54 en 9-54 gemeen is, als volgt:

„Dat het den Hove moge behagen

haar eerder ter zake genomen conclusies toe te wijzen.”

Tussen de indiening van de repliek en van de dupliek deden zich vier nieuwe feiten voor:

1° Bekendmaking op 2 april 1955 van een Groot-Hertogelijk Besluit, houdende wijziging van het stelsel van invoerrechten en van de belasting op de omzet van vaste minerale brandstof;

2° Bekendmaking op 12 september 1955 van een Ministerieel Besluit, waarbij werd ingetrokken het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 nopens de werking betreffende vaste brandstof van de aan het „Office Commercial du Ravitaillement” verbonden „Caisse de Compensation”, zulks met ingang van 2 april 1955;

3° Bekendmaking op 30 september 1955 van een Ministerieel Besluit, waarbij werd ingetrokken het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 inzake de invoer van vaste brandstof, welke vrij werd verklaard, zij het, dat de Regering zich zekere bevoegdheden tot ingrijpen voorbehield. Dit Besluit zou met ingang van 1 oktober 1955 rechtskracht hebben;

4° Enkele uren vóór de indiening van de dupliek werd door de Luxemburgse Regering een verzoekschrift tot voeging ingediend, waarin als volgt werd geconcludeerd:

„Dat het den Hove moge behagen

de Luxemburgse Regering akte te verlenen van haar voeging; te verklaren, dat deze voeging ontvankelijk en gegrond is; de gevoegde partij bovendien akte te verlenen van het feit, dat zij de conclusies van de Hoge Autoriteit ter verwerping van het verzoekschrift van de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” ondersteunt;

de eisende partij in het hoofdgeding te veroordelen in de kosten van het verzoek tot voeging.”

De eisende partij heeft in het hoofdgeding „de gegrondheid van het verzoek tot voeging” bestreden in haar schriftelijke opmerkingen, ingediend overeenkomstig artikel 71, lid 3, van het Reglement van het Hof van Justitie en het Hof heeft ingevolge lid 4 van genoemd artikel dit verzoek onderzocht, na partijen, alsmede de Advocaat-Generaal in zijn conclusies te hebben gehoord tijdens de mondelinge behandeling op 19 november 1955.

Bij Beschikking van 24 november 1955 werd „het verzoek van de Luxemburgse Regering tot voeging toegewezen”, terwijl „het onderzoek van de in het verzoek tot voeging voorgedragen middelen en uiteenzettingen, alsmede dat van hun ontvankelijkheid, tot een deel van de behandeling der zaak ten principale werd gemaakt”.

Op de zitting, welke op dezelfde dag plaatsvond, heeft het Hof aan partijen medegedeeld, dat tot 7 december 1955 gelegenheid bestond tot het indienen van „nota's ter voorbereiding van de komende mondelinge behandeling voor zover partijen zulks op

grond van de plaats gehad hebbende mondelinge behandeling van het verzoek tot voeging, nuttig zouden oordelen”.

De eisende partij heeft, van de aldus geboden gelegenheid gebruik makende, op 6 december 1955 „aanvullende opmerkingen” overgelegd.

Deze opmerkingen hebben in het bijzonder op de volgende punten betrekking:

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” verwerpt de door de Hoge Autoriteit in haar dupliek gevolgde redenering, welke is gebaseerd op het feit, dat de Luxemburgse staalindustrie niet heeft „gesteld, dat het Groot-Hertogelijk Besluit van 2 april 1955”, waarvan de economische gevolgen „dezelfde zouden zijn als die van het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954, onverenigbaar zou zijn met de bepalingen van het Verdrag”. De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” verklaart, dat hij de onverenigbaarheid van het nieuwe stelsel met de bepalingen van het Verdrag niet heeft gesteld, omdat hij het dienstig achtte de uitspraak van het Hof in het aanhangige geschil af te wachten;

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” leidt daartegen uit „de door de Luxemburgse Regering aangenomen houding — daarin bestaande, dat zij de „Caisse de Péréquation” heeft afgeschaft” — een argument af ten gunste van zijn stelling; deze houding immers „schijnt erop te wijzen, dat genoemde Regering zich ten aanzien van het vorige stelsel op zijn minst genomen zo onzeker gevoelde, dat zij er de voorkeur aan gaf de uitspraak van het Hof niet af te wachten”;

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” acht het mogelijk, „dat één van de Staten der Gemeenschap krachtens bevoegdheden, welke hij zich voorbehield, bepaalde economische en in het bijzonder sociaal gerichte resultaten kan bereiken door een stelsel, dat met het Verdrag verenigbaar is, terwijl een ander, tot hetzelfde resultaat voerend stelsel niet in overeenstemming zou zijn met het Verdrag”;

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” bestrijdt de middelen van de Luxemburgse Regering welke zijn ontleend

— aan het ontbreken van de procesbevoegdheid van de eisende partij gezien de bijzondere aard van het geschil;

- aan de interpretatie van artikel 4 van het Verdrag, welke volgens de gevoegde partij „geen voldoende grond voor een beroep, noch een voldoende basis voor een beslissing door het Hof zou kunnen opleveren”;
- aan het feit, „dat het onderwerp van de ingestelde beroepen is vervallen en dat de „Groupement” bij de voortgezette behandeling van die beroepen geen belang meer zou hebben”.

Na de indiening van de dupliek op 30 september 1955 was de schriftelijke procedure overeenkomstig artikel 34, lid 1, van het Reglement van het Hof beëindigd.

Overeenkomstig artikel 34, lid 1, van het Reglement van het Hof heeft de Voorzitter op 30 september 1955 de Rechter J. Rueff als Rechter-Rapporteur aangewezen.

In het voorlopig rapport, bedoeld in artikel 34 van het Reglement van het Hof van Justitie, heeft de Rechter-Rapporteur geconcludeerd tot de noodzaak van een nader onderzoek.

De Tweede Kamer van het Hof heeft bij Beschikking, uitgesproken ter openbare zitting van 30 november 1955, partijen uitgenodigd voor 14 december 1955 schriftelijk inlichtingen te verschaffen.

De verlangde gegevens zijn door partijen op 12 december 1955 verstrekt.

Bij Beschikking van 14 december 1955 heeft de Tweede Kamer van het Hof de instructie gesloten verklaard en de termijn, bedoeld in artikel 45 van het Reglement van het Hof van Justitie voor het indienen door partijen van haar schriftelijke eindconclusies, bepaald op 7 januari 1956.

Deze eindconclusies zijn respectievelijk op 4 en 7 januari 1956 ingediend en strekken tot bevestiging van de eerder genomen conclusies.

Overeenkomstig artikel 45, lid 2, van het Reglement van het Hof van Justitie, heeft de Voorzitter van het Hof de zitting voor de mondelinge behandeling vastgesteld op 1 februari 1956.

De openbare zittingen zijn gehouden op 1, 2, 7 en 8 februari 1956.

Gedurende deze zittingen zijn de partijen in haar pleidooien gehoord.

De Advocaat-Generaal heeft ter zitting van 8 februari 1956 als volgt geconcludeerd:

in zaak 7-54

„het beroep voor zover betreft het eerste onderwerp van de eis, als niet-ontvankelijk te verwerpen, en wat betreft het tweede onderwerp van de eis het beroep ongegrond te verklaren, met veroordeling van de eisende partij in de proceskosten, de kosten van de voeging daaronder begrepen”;

in zaak 9-54

„het beroep als niet-ontvankelijk te verwerpen met veroordeling van de eisende partij in de proceskosten, de kosten van de voeging daaronder begrepen”.

2. De middelen en argumenten van partijen

De middelen en argumenten van partijen kunnen als volgt worden samengevat:

1° *Wat betreft de ontvankelijkheid* van het beroep 7-54 voert de verwerende partij de volgende argumenten aan:

a) In haar verweerschrift stelt zij de vraag of een enkel verzoekschrift „twee afzonderlijke vorderingen tot onderwerp kan hebben” en voegt in haar dupliek hieraan toe, dat de eisende partij geen enkel bewijs bijbrengt voor de verknochtheid van de beide onderwerpen. Zij verklaart echter, dat zij „ten aanzien van het verzoekschrift, het middel van formele niet-ontvankelijkheid niet heeft voorgedragen”, en dat zij „er de voorkeur aan heeft gegeven zich op dit punt aan het oordeel van het Hof te refereren”.

De eisende partij beantwoordt bovenbedoelde vraag bevestigend en merkt op,

enerzijds,

„dat geen enkel voorschrift een proces-partij verbiedt haar verzoekschrift betrekking te doen hebben op meerdere onderwerpen van eis

en dat een dergelijk middel van niet-ontvankelijkheid bij het ontbreken van een uitdrukkelijke tekst niet met vrucht kan worden voorgedragen”;

anderzijds,

„dat de beide onderwerpen van eis, zoals die in een verzoekschrift zijn verenigd, een duidelijke verknochtheid vertonen, zulks ongeacht de houding welke de Hoge Autoriteit ten aanzien van de beide eisen inneemt”

en dat deze verknochtheid de eisende partij het recht geeft zich te beroepen op de jurisprudentie van het Hof, zoals deze blijkt uit het vonnis gewezen in de zaak 1-54;

b) Wordt ten gevolge van de brief van 27 november 1954 waarbij de verwerende partij haar weigering motiveert, het beroep 7-54 niet-ontvankelijk?

De verwerende partij stelt in de eerste plaats, dat zich hier voordoet een nieuw feit, hetwelk met zich medebrengt „wijziging der aanvankelijk genomen conclusies”, . . . „wijziging van het petitum en dus van het voorwerp zelf van het geschil”, . . . „het voordragen door de eisende partij van nieuwe middelen” en mitsdien „een ware novatie van het geding”. Naar de mening van de verwerende partij is „voortzetting van de gerechtelijke actie op de grondslag van artikel 35 van het Verdrag” niet mogelijk.

In haar repliek verdedigt de eisende partij de ontvankelijkheid van het eerste verzoekschrift met de bewering, dat „het recht op beroep tegen de stilzwijgende weigering was verkregen na afloop van de termijn van twee maanden, voorzien in artikel 35 van het Verdrag”.

Dit antwoord van de eisende partij wordt door de verwerende partij in haar dupliek met geen enkel nieuw argument beantwoord. Onder verwijzing naar haar verweerschrift preciseert zij slechts, dat „zij de vordering van de eisende partij zeker niet met een middel van niet-ontvankelijkheid heeft willen bestrijden”, hierbij stellende, dat „in geen geval de opmerkingen van de Hoge Autoriteit ertoe zouden mogen leiden, dat het Hof wordt verhinderd over dit probleem een beslissing te geven”.

Aldus is deze vraag dan ook uitsluitend aan het Hof voorgelegd daar zij, „hoewel zonder enige praktische betekenis voor het door de eisende partij aanhangig gemaakte geding, niettemin van principiële belang is voor het uitvoerend orgaan van de Gemeenschap hetwelk ten deze van het Hof de voorlichting verwacht die het voor zijn toekomstig beleid behoeft”.

c) Heeft de eisende partij nog een juridisch belang bij het voortzetten van haar rechtsvordering, nu bij Ministerieel Besluit van 12 september 1955 met ingang van 2 april 1955 is ingetrokken het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 nopens de werking van de aan het „Office Commercial du Ravitaillement” verbonden „Caisse de Compensation” voor vaste brandstof?

Daar op het ogenblik, waarop zich dit nieuwe feit voordeed, de repliek reeds bij het Hof was ingediend, heeft de Tweede Kamer tijdens de bovenvermelde instructie aan de eisende partij gevraagd:

„of de regeling, welke de Luxemburgse Regering ter vervanging van het gewraakte stelsel heeft uitgevaardigd, naar haar mening in overeenstemming is met hetgeen zij zou hebben bereikt, indien de Hoge Autoriteit haar verzoek van 14 juli 1954 niet met een stilzwijgende weigering zou hebben beantwoord.

Zo ja, waarin bestaat naar haar mening haar belang bij voortzetting der gerechtelijke actie?”

De eisende partij heeft op deze vragen als volgt geantwoord:

„het nieuwe door de Luxemburgse Regering voorgeschreven systeem handhaaft de bijzondere last en de discriminatie onder een andere vorm. Nu echter de „Caisse de Compensation” voor het vervolg is afgeschaft, is het onderwerp van de door de „Groupement” aanhangig gemaakte beroepen voor de toekomst vervallen;

daar de Luxemburgse Regering de „Caisse de Compensation” evenwel voor het aan 2 april 1955 voorafgaande tijdvak heeft gehandhaafd, blijft het onderhavige geschil, hetwelk immers de vraag betreft of de „Caisse” met het Verdrag verenigbaar is, onverminderd voor het verleden bestaan en dient deze vraag door het Hof, dat daartoe alleen bevoegd is, te worden beslist. Het belang van de „Groupement” bij deze vraag is gelijk aan het bedrag der uit de compensatie voortvloeiende prijs toeslagen, welke door de Luxemburgse staalindustrie

over de litigieuze periode zouden zijn verschuldigd — tijdvak van 1 maart 1954 tot 31 maart 1955 — zijnde Bfrs. 28.171.984.”

d) Is de eisende partij gezien de bijzondere aard van het geding tot het instellen van beroep bevoegd?

De gevoegde partij is van oordeel dat

„de eisende partij een vereniging is van producerende ondernemingen op het gebied van staal; op het gebied van kolen daarentegen is zij een organisatie van verbruikers. Het in de verzoekschriften van de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” aan het Hof voorgelegde geschil heeft echter uitsluitend betrekking op een vraagstuk betreffende kolen. De Luxemburgse Regering meent, dat alleen een kolenproducerende onderneming of een vereniging van zodanige ondernemingen bevoegd zou zijn tot het instellen van een dergelijke rechtsvordering; deze bevoegdheid komt daarentegen niet toe aan een vereniging van ondernemingen welke optreedt en in casu slechts kan optreden in haar hoedanigheid van een vertegenwoordigende organisatie van verbruikers”.

De eisende partij betwist deze stelling met het betoog dat

„de bepalingen van het Verdrag met betrekking tot het beroepsrecht geen onderscheid maken naargelang van de materie waarop het beroep betrekking heeft. Er kan niet gesproken worden van een bijzonder beroep voor „staal”, „kolen”, „ijzererts” of „schroot”. De voorgestelde onderscheiding is in strijd met de tekst van het Verdrag en kan niet worden aanvaard.”

De verwerende partij in de hoofdzaak verenigt zich op dit punt niet met de stelling van de gevoegde partij. Zij betoogt immers, dat

„de Hoge Autoriteit, hoewel zij het belang erkent hetwelk zij — met het oog op het onderhavige proces — zou hebben om zich te verenigen met de door de Luxemburgse Regering op dit punt ontwikkelde stelling, er niettemin de voorkeur aan geeft zich ter zake aan het oordeel van het Hof te refereren.”

2° *Wat betreft het middel van schending van het Verdrag*, betoogt de eisende partij, dat de Luxemburgse Regering door het in stand houden van het „Office Commercial du Ravitaillement” en de „Caisse de Compensation”, de verplichting heeft geschonden

welke voor de deelnemende Staten voortvloeit uit artikel 86 van het Verdrag en dat de Hoge Autoriteit het niet-nakomen van die verplichting had behoren vast te stellen met toepassing van artikel 88.

Ten bewijze van de stelling, dat zowel het „Office” als de „Caisse de Compensation” niet in overeenstemming zijn met het Verdrag, beroept de eisende partij zich enerzijds op de artikelen 3 b, 4 b, 4 d, en 66, lid 7, anderzijds op artikel 4 c.

Nu de eisende partij zelf heeft vastgesteld, dat ten gevolge van de Beschikking van 7 januari 1955 het onderwerp van haar beroep „binnen de in die Beschikking getrokken grenzen is komen te vervallen”, is het onnodig de argumenten weer te geven met betrekking tot de vraag of het „Office Commercial du Ravitaillement” in overeenstemming is met het Verdrag. Van deze argumenten wordt slechts gewag gemaakt voor zover zij van invloed zijn op de verwante vraag met betrekking tot de „Caisse de Compensation”.

De door partijen aangevoerde gronden met betrekking tot de aan het „Office Commercial du Ravitaillement” verbonden „Caisse de Compensation” kunnen als volgt worden samengevat:

I — De „Caisse de Compensation” zou onverenigbaar zijn met de door de Hoge Autoriteit krachtens artikel 63, lid 2, gegeven beschikkingen nopens de prijzen voor vaste brandstof voor de gemeenschappelijke markt.

De verwerende partij herinnert er echter aan:

„dat de maximum-prijzen aan de kolenproducerende ondernemingen zijn opgelegd zonder dat de vaststelling van die maximum-prijzen verhindert dat de produkten, op het ogenblik van verbruik of in enig stadium van distributie, aan belastingen, rechten of welke andere algemene lasten ook worden onderworpen”.

II — De opheffing van het „Office Commercial du Ravitaillement” ontnemt aan de „Caisse de Compensation” haar feitelijke en wettelijke grondslag en moet derhalve de opheffing van de „Caisse de Compensation” met zich medebrengen.

Volgens de eisende partij „mag het „Office” slechts een toeslag leggen op de prijzen van vaste brandstof voor zover het deze zelf

koopt en verkoopt, dat wil zeggen voor zover het ten aanzien daarvan het import-monopolie voor het Groot-Hertogdom Luxemburg bezit”.

„Uit de considerans van de Beschikking van de Hoge Autoriteit van 7 januari 1955 blijkt” dan ook, „dat zij . . . voornemens was het import-monopolie voor vaste brandstof van het „Office” op te heffen.”

„Derhalve . . . ontnemt de opheffing van het import-monopolie aan de „Caisse de Compensation” haar materiële en juridische basis en zij dient dus de afschaffing van deze met zich mede te brengen.”

De verwerende partij stelt hiertegenover, dat haar Beschikking van 7 januari 1955 nopens de onverenigbaarheid van de werkzaamheden van het „Office” met de bepalingen van het Verdrag „niet de rechtmatigheid van de perekwatie voor huisbrand raakt”, aangezien „de door de Hoge Autoriteit verlangde opheffing van het monopolie weliswaar de noodzaak medebracht het systeem van heffing te wijzigen, maar geenszins de noodzaak ook het perekwatie-stelsel op te heffen”.

III — De „Caisse de Compensation” zou onverenigbaar zijn met de grondbeginselen van de gemeenschappelijke markt.

Dit argument is eerst in de repliek aangevoerd. De eisende partij betoogt hierin, dat

„de grondbeginselen van de gemeenschappelijke markt, zoals deze laatste in het Verdrag is ontworpen, ertoe moeten leiden, dat dezelfde prijs af-mijn geldt voor alle verbruikers op de gemeenschappelijke markt, die hetzelfde, uit het gebied van de Gemeenschap afkomstige, produkt bij dezelfde producent betrekken”

.

„voor de vaststelling van de franco-prijs deze prijs af-mijn slechts mag worden verhoogd met de werkelijke transportkosten en de in iedere deelnemende Staat van kracht zijnde fiscale rechten”.

Volgens de eisende partij echter, „kan de heffing niet worden beschouwd als een fiscaal recht”.

Met alle voorbehoud ten aanzien van de ontvankelijkheid van dit middel, waarvan in de verzoekschriften geen gewag is gemaakt (welk voorbehoud wordt gegrond op de artikelen 22 van het Statuut en 29 van het Reglement van het Hof van Justitie), antwoordt de verwerende partij hierop in haar dupliek, dat

„niets de deelnemende Staten belet voor de ondernemingen op de produkten van de Gemeenschap belastingen of rechten in te stellen, ten einde de opbrengst daarvan geheel of gedeeltelijk te bestemmen voor het subsidiëren van huisbrand.”

Zij verklaart niet te kunnen inzien

„waarom een zuiver fiscaal systeem toelaatbaar zou zijn, terwijl daarentegen een perekwatie-systeem met geheel vergelijkbare, zoal niet identieke economische gevolgen, onverenigbaar met het Verdrag zou moeten worden geacht.”

IV — Het door de „Caisse de Compensation” ingestelde perekwatie-stelsel zou de bepalingen van artikel 4 c van het Verdrag schenden.

De eisende partij betoogt eerst in haar brief van 14 juli 1954 aan de Hoge Autoriteit en vervolgens in haar verzoekschrift, dat de instelling van de „Caisse de Compensation” voor vaste brandstof „met zich mede heeft gebracht het opleggen van een bijzondere last aan de verbruikers van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof”.

Deze stelling wordt in de repliek nader uiteengezet; in dit stuk onderzoekt de eisende partij afzonderlijk de gevolgen van de heffing, naargelang deze betrekking heeft op hoogovencokes of industriekolen:

a) Met betrekking tot de hoogovencokes beweert de eisende partij aan de hand van cijfers, dat „de heffing uitsluitend de Luxemburgse staalindustrie treft, daar deze praktisch de enige verbruikster van deze soort brandstof in het Groot-Hertogdom Luxemburg is”, dat bijgevolg, „de Luxemburgse Regering door het instellen van een perekwatie-heffing op hoogovencokes de bedoeling heeft gehad alleen de Luxemburgse staalindustrie de financiering van de subsidie voor vaste huisbrand te doen dragen”.

b) Wat betreft de geïmporteerde industriekolen beweert de eisende partij, dat de heffing „de exploitatie treft van de ondernemingen, bedoeld in artikel 80 van het Verdrag, te weten de industriekolen producerende ondernemingen, welke dit soort brandstof aan de industrie van het Groot-Hertogdom Luxemburg leveren”. Deze heffing „treft de ondernemingen in hun concurrentievermogen ten aanzien van de vloeibare brandstof”.

Naar haar mening betekent de heffing dus „een overheidsingrijpen in de prijzen van de produkten der Gemeenschap door het opleggen . . . van bijzondere lasten, een ingrijpen dat het Verdrag als zodanig veroordeelt”.

De verwerende partij antwoordt:

- voor zover de kolenindustrie betreft, aan deze kan geen bijzondere last worden opgelegd, daar een zodanige industrie „in Luxemburg niet bestaat”;
- voor zover de staalindustrie betreft, deze wordt niet alleen door de heffing getroffen, welke immers wordt opgelegd aan alle kolenverbruikende ondernemingen in Luxemburg. Hieruit leidt de verwerende partij af, dat de heffing „onbetwist het karakter heeft van een algemene last”;
- „uit hoofde van haar zeer geringe hoogte” kan de heffing „de concurrentieverhoudingen op de gemeenschappelijke markt niet aantasten”.

Weliswaar erkent de verwerende partij in de dupliek, dat „gegeven de industriële structuur van Luxemburg, de aan verbruikers van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof opgelegde lasten in feite voornamelijk en ongetwijfeld in belangrijke mate de staalindustrie treffen”, doch zij weigert daaruit af te leiden, „dat de economische structuur van Luxemburg de Regering verbiedt economische maatregelen met betrekking tot haar industrieën te treffen, de fiscale maatregelen daaronder begrepen, daar al deze maatregelen zouden moeten worden gelijkgesteld met bijzondere maatregelen ten aanzien van de staalindustrie, en daarom verboden zouden zijn”.

Onafhankelijk van de weerlegging van de argumenten van de eisende partij geeft de verwerende partij met betrekking tot verschillende punten in het Verdrag de interpretatie welke zij in overeenstemming acht met de wil van zijn auteurs en nuttig om licht te werpen op de vraag of de „Caisse de Compensation” in overeenstemming is met het Verdrag:

— zij stelt allereerst een criterium voor, aan de hand waarvan tussen bijzondere en algemene lasten kan worden onderscheiden: „in de eerste plaats moet deze subsidie, hulp of last een bijzonder karakter vertonen, dat wil zeggen uitsluitend betreffen ondernemingen of produkten van de Gemeenschap” . . . „Zodra de subsidie, hulp of last betrekking heeft op een categorie van ondernemingen of produkten, welke meer omvat dan alleen de ondernemingen en produkten van de Gemeenschap, is er sprake van een algemene maatregel die, zo daartoe aanleiding bestaat, uitsluitend door artikel 67 wordt geregeerd”.

— zij maakt vervolgens verschil „tussen subsidie, hulp of last met betrekking tot de ondernemingen en die betreffende de produkten van de Gemeenschap”. In het tweede geval „zal een bijzondere subsidie, hulp of last, welke op een produkt van de Gemeenschap op een bepaald punt in de distributie wordt gelegd”, slechts verboden zijn, „indien zij tot indirect gevolg heeft, hetzij het verstoren van de concurrentieverhoudingen, hetzij het teweegbrengen van een bijzondere gunst of van een bijzonder voordeel voor ondernemingen van de Gemeenschap”.

— de verwerende partij motiveert tenslotte haar restrictieve interpretatie van artikel 4 c met twee argumenten, het eerste ontleend aan paragraaf 11 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, het andere aan de „bevoegdheden, welke de deelnemende Staten zich, met name op fiscaal terrein, hebben voorbehouden”.

Het eerste argument, een argument a contrario, is gegrond op het feit, dat „de bepaling uitsluitend ziet op de lasten, gelegd op de produkten zelf van de Gemeenschap”.

Het tweede argument berust op de vaststelling, dat de deelnemende Staten de bevoegdheid hebben rechten of belastingen

zowel te verhogen als in te stellen, „zelfs indien deze uitsluitend produkten van de Gemeenschap treffen”; het is derhalve „geoorloofd deze produkten te treffen met een last van niet-fiscale aard, welke enerzijds hetzelfde economische effect teweeg zou brengen en anderzijds niet onverenigbaar zou zijn met de overige verbodsbepalingen van artikel 4”.

V — Het door de „Caisse de Compensation” ingevoerde perekwatie-stelsel zou artikel 4 *b* van het Verdrag schenden.

De eisende partij betoogt in haar verzoekschrift, dat „de instelling van een „Caisse de Compensation” voor vaste brandstof in het Groot-Hertogdom Luxemburg een discriminatie ten gevolge heeft gehad tussen de tot de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal behorende verbruikers van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof enerzijds, en de Luxemburgse verbruikers van die soort brandstof anderzijds...”

In haar repliek preciseert de eisende partij, dat deze discriminatie valt onder artikel 4 *b* (bijzondere last) en niet onder artikel 67 (maatregel van een deelnemende Staat, welke een ernstige verstoring van het evenwicht kan veroorzaken).

Immers, de heffing:

a) is niet een belasting: zij dient niet „tot dekking van het geheel der openbare uitgaven”, want het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 „geeft haar een bijzondere en exclusieve bestemming”;

b) „bovendien kan zij evenmin worden beschouwd als de heffing van een recht, welke immers slechts plaatsvindt ten aanzien van bepaalde personen ter zake van een bepaalde, te hunnen behoeve door de overheid verrichte prestatie”.

Deze bewoordingen worden in de tekst vermeden; bovendien betreft het hier een Besluit, „terwijl volgens het Luxemburgse recht zulk een heffing op grond van artikel 99 van de Grondwet slechts kan worden voorgeschreven bij de Wet”.

Voor de eisende partij hebben dus „de inningen in dit geval eenzelfde karakter als de prijs en... derhalve betekent de perekwatie-heffing niets anders dan een prijstoelage”.

De gronden, waarop de verwerende partij in haar verweerschrift het aan artikel 4 *b* ontleende argument bestrijdt, gaan ervan uit, dat de heffing een algemene last is overeenkomstig artikel 4 *c* en voorts, dat verschillen tussen de in de landen van de Gemeenschap bestaande algemene lasten geen discriminatie kunnen opleveren in de zin van artikel 4 *b*.

De verwerende partij voegt hieraan toe, dat „de omstandigheid, dat een deelnemende Staat een algemene maatregel heeft genomen, welke niet in overeenstemming is met de algemene maatregelen, welke door andere deelnemende Staten zijn genomen, nimmer als een discriminatie kan worden beschouwd”... „Met name op fiscaal en sociaal gebied vertonen de wetgevingen der deelnemende Staten wezenlijke verschillen”, immers de Staten zijn op deze gebieden soeverein gebleven.

Dientengevolge:

- legt artikel 26 van het Verdrag de Raad van Ministers de taak op het beleid van de Hoge Autoriteit met dat van de verschillende Staten te doen harmoniëren;
- opent artikel 67 van het Verdrag voor de Hoge Autoriteit de mogelijkheid tot ingrijpen „in de gevallen, waarin nationale maatregelen van economische aard een merkbare terugslag teweeg zouden kunnen brengen in de concurrentieverhoudingen van de kolen- en staalindustrie”.

In haar dupliek voegt de verwerende partij aan deze argumenten nog de door haar voorgestane interpretatie van het begrip discriminatie toe. Naar haar mening impliceert „het begrip verboden discriminatie, in de zin van artikel 4... en met name, zoals het in artikel 60, lid 1, ten aanzien van de prijzen en in artikel 70, lid 1, voor het vervoer nader is omschreven, een verschil in behandeling ten aanzien van personen, die in een vergelijkbare situatie verkeren. Het verschil in behandeling houdt dus op een verboden discriminatie te zijn, wanneer het wordt gerechtvaardigd, doordat de betrokkenen in verschillende situaties verkeren”.

Welnu, „...juist omdat de Regeringen op gebied van het algemeen economisch beleid soeverein zijn, kunnen zij bevolkings-

categorieën, welke op het sociale en economische plan niet in gelijke situaties verkeren, op verschillende wijze behandelen”.

Waar het voor de verwerende partij tenslotte op aankomt is het onderzoek naar de vraag „of het verschil in behandeling, hetwelk door de Regering binnen het kader van haar economisch beleid op zekere categorieën van belanghebbenden wordt toegepast, de concurrentieverhoudingen op de markt verstoort”.

De interpretatie van de verwerende partij wordt aangevuld met haar onderstaand antwoord op de tijdens de instructie gestelde vragen:

„De voornaamste maatregelen, welke de Hoge Autoriteit heeft genomen met betrekking tot onderwerpen, welke een zekere analogie vertonen met het voorwerp van het onderhavige geding, zijn de volgende geweest:

1° Bij Beschikking No. 25-53 (*Publikatieblad van de Gemeenschap van 13 maart 1953, blz. 83*), gegeven krachtens paragraaf 11 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, heeft de Hoge Autoriteit gelast de opheffing, de vermindering of de handhaving, zulks onder bepaalde voorwaarden, van zekere aan de Duitse kolenmijnen opgelegde bijzondere lasten. Bij Beschikking No. 17-54 van 20 maart 1954 (*Publikatieblad van de Gemeenschap van 24 maart 1954, blz. 266*) gelastte de Hoge Autoriteit de opheffing van alle aan de Duitse kolenmijnen opgelegde bijzondere lasten, daaronder begrepen die, welke betrekking hadden op de prijsverlaging voor leveranties aan verbruikers van huisbrand.

Tot deze opheffing werd besloten krachtens paragraaf 11 van de Overeenkomst en artikel 4c van het Verdrag, daar het hier aan ondernemingen van de Gemeenschap opgelegde bijzondere lasten betrof. Er bestaat geen enkele tegenstrijdigheid tussen deze Beschikkingen en de door de Hoge Autoriteit aangenomen houding ten aanzien van het verzoek van de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises”.

2° Bij een op 30 maart 1953 in Frankrijk genomen Ministerieel Besluit werd een perekwatie-stelsel voorgeschreven voor de uit andere landen van de Gemeenschap ingevoerde huisbrand. Deze kwestie vormde het voorwerp van een verzoekschrift door de Belgische Regering bij het Hof van Justitie ingediend (zaak 4-53), welk verzoekschrift later werd ingetrokken. Ingevolge de tussenkomst van de Hoge

Autoriteit werden wezenlijke wijzigingen in het Franse stelsel aangebracht, ten einde met het Verdrag onverenigbare gevallen van discriminatie te elimineren.

3° Bij de Beschikkingen No. 29-53 (*Publikatieblad van de Gemeenschap van 21 mei 1953, blz. 129*) en No. 23-54 (*Publikatieblad van de Gemeenschap van 31 maart 1954, blz. 293*) respectievelijk van 30 maart 1953 en 29 maart 1954, heeft de Hoge Autoriteit de Nederlandse Regering gemachtigd, zulks op grond van paragraaf 24, alinea 5, van de Overeenkomst, om tot 31 maart 1955 een perekwatiefonds te handhaven, welks middelen werden gevormd door een heffing op de Nederlandse kolenproductie.

Een dergelijke machtiging was voor de Luxemburgse „Caisse de Péréquation” niet noodzakelijk, daar haar middelen niet afkomstig waren uit een heffing op de nationale kolenproductie. In dit geval was derhalve een machtiging van de Hoge Autoriteit krachtens voormelde paragraaf 24 niet vereist.

4° In april 1954 had de Franse Regering een Besluit genomen met de bedoeling de gevolgen te compenseren van het verschil tussen de vrachtprijzen voor de nationale en de internationale binnenvaart. De Hoge Autoriteit had er de aandacht op gevestigd, dat voornoemd stelsel elementen inhield van met het Verdrag onverenigbare discriminatie. Ingevolge een briefwisseling en na overleg met de Raad van Ministers op grond van paragraaf 2, lid 4, van de Overeenkomst heeft de Franse Regering toen het standpunt van de Hoge Autoriteit overgenomen en genoemd Besluit gewijzigd in die voege, dat uit het door voornoemde Regering ingevoerde perekwatiefondsstelsel werd verwijderd hetgeen met het Verdrag onverenigbaar was”.

3° *Wat betreft het middel van schending van wezenlijke vormvoorschriften* stelt de eisende partij „subsidiair... dat de stilzwijgende weigering nietig is wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften, daar zij niet is gebaseerd op een duidelijk geformuleerd motief”. Daar de uitdrukkelijke weigering van de verwerende partij aan het indienen van het verweerschrift was voorafgegaan, heeft de Hoge Autoriteit zich ten aanzien van dit middel niet formeel uitgesproken: zij heeft er slechts op gewezen, dat de door de eisende partij verzochte beschikking „thans een expliciete beschikking was geworden voorzien van een uitvoerige motivering, daar de Hoge Autoriteit in haar brief van 27 november 1954 ... duidelijk de juridische gronden had vermeld, waarop zij het standpunt van de „Groupement” niet kan aanvaarden”.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

Het Hof doet zijn uitspraak in de onderhavige zaken steunen op de volgende rechtsoverwegingen.

1. Gevolgen van de voeging der Zaken 7-54 en 9-54

De Beschikking van 25 maart 1955 tot voeging van de Zaken 7-54 en 9-54 belet niet dat zij voor zover nodig afzonderlijk in dit vonnis worden behandeld.

Deel I

*Beroep 7-54*A — WAT BETREFT DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET
BEROEP 7-54*I) Ten aanzien van de inachtneming der procesregels*

De eisende partij heeft aan haar verzoekschrift toegevoegd een afschrift van de door haar op 14 juli 1954 tot de Hoge Autoriteit gerichte brief; daar deze datum door de verwerende partij niet is betwist kan dit document worden beschouwd als het in de 2e alinea van artikel 22 van het Statuut van het Hof vereiste „bewijsstuk van de datum van indiening van het verzoek”.

Het verzoekschrift, dat is ingediend binnen een maand na verloop van de in artikel 55 van het Verdrag voorziene termijn van twee maanden, is derhalve tijdig ingediend.

Overeenkomstig de conclusies van de Advocaat-Generaal is het Hof van oordeel, dat de beide vorderingen, welke in het verzoekschrift zijn verenigd, duidelijk verknocht zijn.

Het indienen van beide vorderingen in eenzelfde beroep kan aan de ontvankelijkheid daarvan geen afbreuk doen.

Bovendien dient te worden overwogen, dat de verwerende partij ten aanzien van het verzoekschrift het middel van „formele niet-ontvankelijkheid” niet voordraagt doch zich refereert aan het oordeel van het Hof.

II) Ten aanzien van de bevoegdheid van de eisende partij zich krachtens artikel 35 van het Verdrag tot de Hoge Autoriteit te wenden

In het verzoekschrift in de zaak 7-54 wordt nietigverklaring verzocht van de stilzwijgende weigering, welke krachtens artikel 35 van het Verdrag voortvloeit uit het feit, dat de Hoge Autoriteit gedurende twee maanden niet heeft geantwoord op het door de eisende partij in haar brief van 14 juli 1954 geformuleerde verzoek.

De in artikel 35 gebezigde uitdrukking „selon le cas” dient te worden opgevat in deze zin, dat hierbij aan hen, die ingevolge dit artikel belang hebben bij de beschikking welke de Hoge Autoriteit zou zijn gehouden te geven of bij de aanbeveling welke zij zou zijn gehouden te doen, de bevoegdheid wordt verleend zich ter zake tot de Hoge Autoriteit te wenden.

De van de Hoge Autoriteit door de eisende partij in haar brief van 14 juli 1954 verlangde beschikkingen vertegenwoordigden voor laatstgenoemde een wezenlijk belang.

In artikel 35 is aan de „ondernemingen en verenigingen” de bevoegdheid verleend zich tot de Hoge Autoriteit te wenden.

De met deze uitdrukking bedoelde verenigingen kunnen slechts verenigingen van ondernemingen zijn in de zin welke aan het woord „onderneming” in artikel 80 van het Verdrag voor het gehele Verdrag is gegeven.

Immers, ware dit anders dan zou het kunnen voorkomen, dat een vereniging zich de bevoegdheid zag toegekend tot het indienen van een beroep, terwijl geen van de leden, die de vereniging vormen, afzonderlijk en uit eigen hoofde deze bevoegdheid zou mogen uitoefenen.

Nu niet uitdrukkelijk het tegendeel is bepaald, mag niet worden aangenomen, dat het Verdrag een dergelijk verschil in behandeling tussen een vereniging en haar leden heeft gewild.

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises”, eisende partij, is een vereniging van ondernemingen en wel een coöperatieve vereniging van ondernemingen, welke zich, binnen het in de eerste alinea van artikel 79 bedoelde grondgebied, bezighouden met de produktie van staal.

Krachtens de eerste alinea van artikel 35 wordt slechts dan aan de Staten, de Raad of de ondernemingen en verenigingen de bevoegdheid verleend zich tot de Hoge Autoriteit te wenden, indien deze overeenkomstig een bepaling van het Verdrag of van zijn uitvoeringsvoorschriften gehouden is een beschikking te geven of een aanbeveling te doen, doch zich niet aan deze verplichting houdt.

De eisende partij voert aan, dat de artikelen 86 en 88 van het Verdrag de Hoge Autoriteit verplichtten een beschikking te geven of een aanbeveling te doen ten aanzien van de „Caisse de Compensation”, welke aan het „Office Commercial du Ravitaillement” is verbonden.

De deelnemende Staten hebben zich bij artikel 86 verbonden zich te onthouden van alle maatregelen welke onverenigbaar zijn met het bestaan van de in de artikelen 1 en 4 bedoelde gemeenschappelijke markt.

Indien de Hoge Autoriteit „van oordeel is, dat een Staat een voor hem uit het Verdrag voortvloeiende verplichting niet heeft nageleefd”, is zij volgens artikel 88 verplicht bij een met redenen omklede beschikking dit verzuim vast te stellen.

Uit dien hoofde zou de Hoge Autoriteit krachtens een Verdragsbepaling gehouden zijn geweest een beschikking te geven, indien zij de „Caisse de Compensation” onverenigbaar had geacht met het bestaan van de in de artikelen 1 en 4 bedoelde gemeenschappelijke markt.

De eisende partij was derhalve bevoegd zich krachtens de eerste alinea van artikel 35 tot de Hoge Autoriteit te wenden.

III) Ten aanzien van de bevoegdheid van de eisende partij om bij het Hof beroep in te stellen tegen de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit

Met betrekking tot dit punt concludeert de eisende partij als volgt:

„Dat het den Hove moge behagen

nietig te verklaren de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit, welke weigering heeft plaatsgevonden na de nederlegging door de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises” van zijn brief de dato 14 juli 1954.”

De eisende partij is van oordeel, dat „deze stilzwijgende weigering nietig is wegens schending van het Verdrag en, subsidiair, wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften”.

Het door de eisende partij krachtens de 3e alinea van artikel 35 van het Verdrag ingestelde beroep is derhalve een beroep tot nietigverklaring wegens schending van het Verdrag en schending van wezenlijke vormvoorschriften gelijk voorzien in artikel 33 van het Verdrag en is mitsdien aan de hierin gestelde voorwaarden onderworpen.

Krachtens de 2e alinea van artikel 35 staat voor de ondernemingen en de in artikel 48 bedoelde verenigingen een dergelijk beroep open en de eisende vereniging kan — daargelaten nu welke de draagwijdte van dit vereiste zou zijn in de gevallen waarin beroep wordt ingesteld anders dan krachtens artikel 35 — beschouwd worden als een vereniging in de zin van artikel 48 van het Verdrag.

De Luxemburgse Regering staaft haar bewering door er op te schrift tot voeging beweerd, dat de „eisende partij, hoewel in andere opzichten onder de rechtsmacht van de Gemeenschap vallende, niettemin gezien de bijzondere aard van het geschil niet in rechte voor het Hof kan optreden”.

De Luxemburgse Regering staaft haar bewering door er op te wijzen, dat het aan het Hof voorgelegde geschil uitsluitend betrekking heeft op een kwestie betreffende kolen; voorts merkt zij

op, dat slechts een kolenproducerende onderneming of een vereniging van dergelijke ondernemingen de bevoegdheid zou hebben hierover een beroep in te stellen, terwijl daarentegen dit recht niet toekomt aan een vereniging van ondernemingen welke optreedt, en in het onderhavige geval slechts *kan* optreden, in haar kwaliteit van vertegenwoordigend orgaan van verbruikers.

Wat betreft de ontvankelijkheid van de door de gevoegde partij aangevoerde middelen refereert de verwerende partij zich overigens aan het oordeel van het Hof.

Krachtens artikel 34 van het Statuut van het Hof mogen de conclusies van het verzoekschrift tot voeging slechts ten doel hebben de conclusies van één der partijen te ondersteunen of te verwerpen.

Het is evenwel niet noodzakelijk te onderzoeken of de gevoegde partij krachtens artikel 34 van het Statuut van het Hof gerechtigd was de ontvankelijkheid van het beroep te betwisten, daar deze ontvankelijkheid in de onderhavige zaak in elk geval ook ambtshalve dient te worden onderzocht.

Overeenkomstig de conclusies van de Advocaat-Generaal is het Hof van oordeel, dat geen enkele bepaling van het Verdrag een verband eist tussen de specialisatie van de producenten en het onderwerp van het beroep.

Het stilzwijgen van het Verdrag op dit punt mag niet ten nadele van de ondernemingen en verenigingen worden uitgelegd.

Uit dien hoofde kan het recht van de eisende partij tot het instellen van beroep bij het Hof in het onderhavige geval niet met vrucht worden betwist.

De eisende partij heeft niet aangevoerd, dat de bestreden stilzwijgende weigering te haren opzichte „*détournement de pouvoir*” inhield en zij kon derhalve tegen deze beschikking slechts beroep instellen, indien het ging om een individuele, haar betreffende beschikking.

Dit vereiste brengt met zich mede, dat de bestreden beschikking twee kenmerken moet vertonen: zij moet individueel zijn en de eisende partij betreffen.

Met de eis, dat beschikkingen waarvan de nietigheid kan worden ingeroepen door ondernemingen en verenigingen anders dan op grond van „détournement de pouvoir” te haren opzichte een individueel karakter moeten vertonen, heeft het Verdrag de algemene beschikkingen en aanbevelingen aan het oordeel van particuliere personen onttrokken in alle gevallen waarin „détournement de pouvoir” te hunnen opzichte niet is gesteld.

Mitsdien is het voor het instellen van beroep door een onderneming of vereniging tegen een beschikking of aanbeveling voldoende, dat deze beschikking of aanbeveling niet algemeen is, maar een individueel karakter draagt, ook zonder dit individuele karakter bepaaldelijk ten opzichte van de eisende partij te hebben.

De weigering die wordt geacht voort te vloeien uit het stilzwijgen der Hoge Autoriteit kan slechts betrekking hebben op het nemen der beschikking welke de eisende partij in haar brief van 14 juli 1954 heeft gevraagd.

Genoemde weigering wordt dus geacht te bevestigen, dat er geen reden is bij gemotiveerde beschikking te constateren dat de Regering van het Groot-Hertogdom, door bij Besluit van 8 maart 1954 het „Office Commercial du Ravitaillement” toestemming te geven tot het leggen van een toeslag op de prijzen van vaste niet voor huisbrand bestemde brandstof, heeft gehandeld in strijd met een krachtens het Verdrag op haar rustende verplichting.

Daar deze beschikking uitsluitend een bijzondere werkzaamheid van een met name genoemd overheidsorgaan, namelijk het „Office Commercial du Ravitaillement” betreft, is zij een individuele beschikking.

Ten gevolge van de door de eisende partij bestreden stilzwijgende weigering, blijft gehandhaafd een stelsel dat aan de ondernemingen, welke de „Groupement des Industries Sidérur-

giques Luxembourgeoises” vormen, een extra last oplegt van 8 Bfrs. per ton door haar gebruikte kolen; uit dien hoofde raakt deze stilzwijgende weigering een Vereniging, als de eisende partij, welke is gevormd tot het „doen... van alle zaken, welke krachtens de wet van commerciële aard zijn ter verzekering van de goede gang en de ontwikkeling van de Luxemburgse ijzer- en staalindustrie in het algemeen en van de industrie van haar leden in het bijzonder”.

Om deze redenen draagt de stilzwijgende weigering, waarvan nietigverklaring wordt verzocht, in het onderhavige geval een individueel karakter en betreft zij de eisende partij, welke derhalve bevoegd was tegen deze beschikking beroep in te stellen.

IV) Ten aanzien van het belang van de eisende partij bij de voortzetting van haar rechtsvordering na de intrekking — bij Ministerieel Besluit van 12 september 1955 en met ingang van 2 april 1955 — van het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 betreffende de werking van de aan het „Office Commercial du Ravitaillement” verbonden „Caisse de Compensation”

De eisende partij heeft in antwoord op de tijdens de instructie gestelde vragen betoogd, dat het onderhavige geschil, hetwelk immers de vraag betreft of de „Caisse de Compensation” met het Verdrag verenigbaar is, voor het verleden onverminderd blijft bestaan, daar de Luxemburgse Regering de „Caisse de Compensation” voor het aan 2 april 1955 voorafgaande tijdvak heeft gehandhaafd.

De verwerende partij heeft zich op dit punt in de dupliek gerefereerd aan het oordeel van het Hof.

Het Hof is van oordeel, dat de eisende partij belang heeft bij het voortzetten van haar rechtsvordering.

Om al deze redenen moet het beroep ontvankelijk worden geacht.

B — OVERWEGINGEN TEN PRINCIPALE TEN AANZIEN VAN HET
BEROEP 7-54

I) Betreffende het voorwerp van het beroep

- a) Verzoek van de eisende partij de werkzaamheden van het „Office Commercial du Ravitaillement” te beëindigen

Op 7 januari 1955, dus na het aanhangig maken van het beroep, heeft de Hoge Autoriteit een Beschikking gegeven, volgens welke het Besluit de dato 8 maart 1954 van de Minister van Economische Zaken van de Regering van het Groot-Hertogdom Luxemburg, waarbij het „Office Commercial du Ravitaillement” werd gehandhaafd voor de invoer van vaste brandstof, een maatregel vormt welke niet verenigbaar is met de bepalingen van het Verdrag.

Volgens het oordeel zowel van de eisende als van de verwerende partij, kan deze Beschikking worden beschouwd als de inwilliging van de eis, vervat in het beroep voor zover dit het „Office Commercial du Ravitaillement” betreft.

Het onderwerp van het beroep is derhalve op dit punt komen te vervallen.

- b) Gevolgen van de brief van de Hoge Autoriteit de dato 27 november 1954, waarin zij na afloop van de termijn van twee maanden haar motieven uiteenzet voor haar weigering om ten aanzien van de „Caisse de Compensation” de door de eisende partij verzochte beschikking te geven

In haar verweerschrift stelt de Hoge Autoriteit, dat door de brief van 27 november 1954 haar stilzwijgende weigering een uitdrukkelijke en uitvoerig gemotiveerde weigering is geworden.

Aan de op grond van artikel 35 ingestelde rechtsvordering zou mitsdien het onderwerp en daarmee de juridische grondslag zijn ontvallen.

De brief, waarin de Hoge Autoriteit haar motieven heeft uiteengezet, is gedateerd na afloop van de termijn van twee maanden voorzien in de derde alinea van artikel 35.

Bij afloop van deze termijn werd de in deze alinea bedoelde afwijzende beschikking geacht te zijn gegeven en hiermede stond reeds toen het beroepsrecht definitief voor de eisende partij open.

Bovendien is het onderwerp van het beroep niet gelegen in het stilzwijgen van de Hoge Autoriteit, maar in haar weigering om de beschikking — in de zin van artikel 14 van het Verdrag — te geven, waartoe zij naar het oordeel van de eisende partij was gehouden.

De brief waarin de Hoge Autoriteit de motieven voor haar weigering uiteenzet, tast het bestaan van deze weigering niet aan, daar deze weigering immers een feit werd bij afloop van de termijn van twee maanden voorzien in de derde alinea van artikel 35 van het Verdrag.

De weigering welke na het verstrijken van bedoelde termijn geacht wordt besloten te zijn in het stilzwijgen van de Hoge Autoriteit, brengt geen wezenlijke wijziging in de toestand, door dit stilzwijgen in het leven geroepen, doch geeft daaraan slechts een positieve uitdrukking, welke het vatbaar maakt voor een beroep ex artikel 35, 3e alinea.

De brief van 27 november 1954, waarin de Hoge Autoriteit haar motieven uiteenzet, heeft bedoelde toestand evenmin gewijzigd.

Het Hof is dan ook met de Advocaat-Generaal van oordeel, dat bedoelde brief noch het onderwerp van het beroep teniet deed gaan, noch de eisende partij heeft verhinderd haar rechtsvordering, ingesteld op grond van artikel 35 van het Verdrag, voort te zetten.

II) Ten aanzien van de vraag of die „Caisse des Compensation” met het Verdrag verenigbaar is

De eisende partij bestrijdt de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit inzake de „Caisse de Compensation” wegens schending van het Verdrag, in het bijzonder van de artikelen 4 b en 4 c, en, subsidiair, wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften, voor zover deze stilzwijgende weigering niet berust op enig kenbaar gemaakt motief.

Deze beide middelen dienen afzonderlijk te worden onderzocht.

C — SCHENDING VAN HET VERDRAG

1) *Kan artikel 4 rechtstreeks worden toegepast of slechts „overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag”?*

Artikel 4 noemt de sub *a*, *b*, *c* en *d* genoemde praktijken „onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt en verklaart deze bijgevolg afgeschaft en verboden overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag”.

Sommige van de genoemde praktijken vallen ook onder andere bepalingen van het Verdrag; zo heeft met name artikel 67 betrekking op iedere maatregel van een deelnemende Staat welke een merkbare terugslag teweeg zou kunnen brengen in de concurrentieverhoudingen van de kolenmijn- en staalindustrie, terwijl lid 3 van genoemd artikel, alsmede de paragrafen 11 en 25, alinea 3, van de Overeenkomst betrekking hebben op de bijzondere lasten.

Blijkens artikel 84 van het Verdrag wordt met de woorden „dit Verdrag” bedoeld de bepalingen van het Verdrag en zijn bijlagen, alsmede die van de bijgevoegde Protocollen en van de Overeenkomst.

De in deze teksten vervatte bepalingen hebben mitsdien gelijke bindende kracht; zij mogen niet tegenover elkander worden gesteld, doch moeten integendeel in onderling verband worden beschouwd ten einde tot haar juiste toepassing te geraken.

Het Hof heeft in zijn Vonnis 1-54, onder IIa, beslist, dat „de artikelen 2, 3 en 4 van het Verdrag ... fundamentele bepalingen zijn, welke de gemeenschappelijke markt en de gemeenschappelijke doelstellingen van de Gemeenschap vaststellen ... en dat het Verdrag door de Hoge Autoriteit de bevoegdheid te geven verboden praktijken te definiëren, haar verplicht rekening te houden met alle in de artikelen 2, 3 en 4 omschreven doelstellingen”.

Om dezelfde redenen zijn de bepalingen van artikel 4 op zichzelf voldoende en rechtstreeks toepasselijk, voor zover zij niet elders in het Verdrag nader zijn uitgewerkt.

Wanneer daarentegen de voorschriften van artikel 4 elders in het Verdrag nader zijn uitgewerkt of geregeld, moeten de teksten

welke op een bepaald voorschrift betrekking hebben als een geheel worden beschouwd en in onderling verband worden toegepast.

II) Is de door de „Caisse de Compensation” opgelegde heffing een in artikel 4c van het Verdrag verboden bijzondere last?

Artikel 4c verbiedt de door de Staten, in welke vorm ook, opgelegde bijzondere lasten.

Het is nodig een onderzoek in te stellen naar de kenmerken van een bij artikel 4c afgeschafte en verboden bijzondere last, overeenkomstig met name het bepaalde in artikel 67, lid 3.

Het Verdrag stelt de kenmerken van een bijzondere last niet nader vast, doch geeft wel in artikel 67, lid 3 het voorbeeld van een last welke als bijzonder wordt gekwalificeerd uit hoofde van het feit dat hij, in tegenstelling tot de overige industrieën van een bepaald land, slechts is opgelegd aan de kolen- en staalindustrieën, welke aan de jurisdictie van de overheid van dat land onderworpen zijn.

Een dergelijke last ontleent zijn bijzonder karakter kennelijk aan de omstandigheid, dat hij slechts een gedeelte treft van de industrieën welke onder de jurisdictie van één en dezelfde Staat vallen en zich ten opzichte van die Staat in een vergelijkbare toestand bevinden.

Het criterium van de vergelijkbare toestand is evenwel slechts een betrekkelijk en wisselend criterium, daar zijn betekenis afhangt van de omvang van het gebied waarop het wordt toegepast.

Een last, welke algemeen is ten aanzien van alle ondernemingen van een Staat, zal dit karakter kunnen verliezen en bijzonder worden, indien wordt gelet op alle ondernemingen van de Gemeenschap.

Het is met het oog hierop dienstig, ingeval van twijfel, het criterium der vergelijkbaarheid te verduidelijken door het resultaat, waartoe het leidt, te toetsen aan hetgeen door het Verdrag is gewild.

Het Verdrag bepaalt in artikel 2, dat de Gemeenschap met name ten doel heeft in toenemende mate de omstandigheden te

scheppen, welke op zichzelf de meest rationele verdeling van de produktie op een zo hoog mogelijk peil verzekeren en daarbij zowel de continuïteit van de werkgelegenheid waarborgen als vermijden dat in de economie van de deelnemende Staten fundamentele en duurzame moeilijkheden worden veroorzaakt.

Artikel 67 bepaalt deze eis nader door aan de Hoge Autoriteit de bevoegdheid toe te kennen de nadelige gevolgen te compenseren van een maatregel van de deelnemende Staten welke, door een belangrijke vergroting van de verschillen tussen de produktiekosten, anders dan door wijziging van het rendement der produktiefactoren tot een ernstige verschuiving van het evenwicht zou kunnen leiden.

Hieruit volgt a contrario, dat op grond van het Verdrag de deelnemende Staten vrij zijn maatregelen te nemen, mits dergelijke maatregelen hetzij de verschillen in produktiekosten niet belangrijk vergroten, hetzij die verschillen vergroten uitsluitend door wijziging in het rendement der produktiefactoren.

Gezien in het licht van deze bepaling is de meest rationele verdeling van de produktie, waarvan artikel 2 gewaagt, die welke vooral steunt op de gradatie der uit de rendementen der produktiefactoren voortvloeiende produktiekosten, dat wil zeggen op de fysieke en technische omstandigheden der verschillende producerende ondernemingen.

Bij eerste analyse kan worden aangenomen, zij het dat dit criterium op zichzelf niet als beslissend mag worden beschouwd, dat een last speciaal is — dus verboden en afgeschaft op grond van het Verdrag — indien hij de produktiekosten van de in vergelijkbare omstandigheden verkerende producenten niet gelijkelijk raakt en in de verdeling van de produktie ingrijpt anders dan door wijziging van het rendement der produktiefactoren.

Het is gewenst in het licht van de hierboven weergegeven criteria en vermoedens te onderzoeken of de door de „Caisse de Compensation” ingevolge het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 opgelegde heffing een bijzondere last vormt in de zin van het Verdrag.

Het „Office Commercial du Ravitaillement” is krachtens artikel 1 van genoemd Besluit gemachtigd tot het leggen van een toeslag op de prijzen van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof, ongeacht de herkomst, de soort of de verbruiker.

De heffing, gelegd op de niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof, zou een bijzondere last kunnen zijn indien zij slechts een deel zou treffen van de ondernemingen welke onder de jurisdictie van de Luxemburgse Regering vallen; de heffing zou in dat geval een last zijn welke partijen beide een last „op de ondernemingen” hebben genoemd.

Vastgesteld kan voorts worden, dat de heffing in het genoemde geval de gradatie der produktiekosten zou raken op andere wijze dan door wijziging in het rendement der produktiefactoren.

De door de „Caisse” geïnde prijstoelage welke wordt gelegd op de niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof, treft echter, ongeacht de soort en onafhankelijk van de vraag door wie zij verbruikt wordt, gelijkelijk alle verbruikers van zodanige brandstof; deze prijstoelage is derhalve krachtens het onderhavige criterium kennelijk geen bijzondere last.

Daar de hoogovencoles op gelijke wijze als de overige vaste brandstoffen wordt getroffen, wordt zij dus niet aan een bijzondere last onderworpen, ook niet nu de staalondernemingen in feite de belangrijkste, zo niet de enige verbruikers van dit produkt zijn.

De last, gelegd op de niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof in het Groot-Hertogdom Luxemburg zou ook nog van bijzondere aard kunnen zijn indien hij slechts betrekking had op een deel van die in de Luxemburgse economie gebruikte brandstof, in welk geval hij zou zijn een last welke partijen een last „op de produkten” hebben genoemd.

Een zodanige last zou stellig tot gevolg hebben, dat voor de Luxemburgse verbruikers van niet voor huisbrand bestemde kolen wijziging wordt gebracht in de gradatie der produktiekosten, zoals deze voortvloeit uit de verschillende rendementen, en daarmee tevens in de verdeling van hun aankopen binnen de gemeenschappelijke markt.

De door de „Caisse de Compensation” geïnde prijstoeslag treft alle niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof in Luxemburg, welke ook de herkomst ervan zij.

Hij treft op deze wijze gelijkelijk alle producenten van de Gemeenschap die niet voor huisbrand bestemde kolen in Luxemburg verkopen, zoals hij ook die producenten van het Groot-Hertogdom zou treffen indien daar te eniger tijd kolenmijnen zouden worden ontsloten en geëxploiteerd.

Ook aan dit tweede criterium getoetst, is de last, die werd opgelegd bij het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954, niet een bijzondere last.

In casu blijkt niet, dat de door de „Caisse de Compensation” opgelegde heffing krachtens andere criteria enig kenmerk van bijzonderheid zou kunnen vertonen.

Gelet op het voorgaande is deze heffing derhalve niet een bij artikel 4c van het Verdrag afgeschafte en verboden bijzondere last.

III) Is de door de „Caisse de Compensation” opgelegde heffing een maatregel of een praktijk, die oplevert een bij artikel 4b van het Verdrag afgeschafte en verboden discriminatie?

Het Verdrag schaft af en verbiedt die maatregelen of praktijken welke een discriminatie opleveren tussen producenten, tussen kopers en tussen verbruikers.

Het begrip discriminatie wordt nader omschreven in artikel 60 van het Verdrag, dat discriminatoir noemt die praktijken welke meebrengen het toepassen op de gemeenschappelijke markt van ongelijke voorwaarden bij gelijksoortige transacties.

Een last, zelfs wanneer hij niet bijzonder is, kan middellijk of onmiddellijk discrimineren tussen producenten, tussen kopers of tussen verbruikers.

Derhalve moet worden onderzocht, of de door de „Caisse de Compensation” opgelegde heffing dient te worden beschouwd als een maatregel of praktijk, welke een door het Verdrag afgeschafte en verboden discriminatie oplevert.

De eisende partij ziet in bedoelde heffing een maatregel welke discrimineert tussen de verbruikers van hoogovencokes en industriekolen te Luxemburg enerzijds en gelijke verbruikers in de overige deelnemende Staten anderzijds.

De prijstoeslag voor niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof welke werd ingesteld bij het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954, treft normaliter inderdaad uitsluitend de Luxemburgse verbruikers van deze brandstof en niet de verbruikers in de overige deelnemende Staten.

Deze last brengt aldus een verschil teweeg tussen de respectievelijke produktiekosten van deze beide categorieën verbruikers.

Dit verschil zou slechts kunnen verdwijnen hetzij door de toeslag binnen het Groot-Hertogdom niet langer te heffen, hetzij door het instellen van een analoge prijstoeslag in de overige deelnemende Staten.

Het afschaffen en verbieden van de bijzondere lasten laten echter onverlet het recht van de deelnemende Staten om algemene lasten op te leggen aan degenen die tot hun rechtsgebied behoren.

Het is van geen belang, of de last wordt geheven in de vorm van een belasting of van een recht, dan wel in de vorm van een perekwatie-heffing met gelijke economische gevolgen en gelijke financiële werking.

Het Verdrag voorziet in verschillende bepalingen en met name in artikel 62, alsmede in de paragrafen 24 en 25 van de Overeenkomst de mogelijkheid voor bepaalde doeleinden nationale compensatiekassen en -systemen en perekwatie-heffingen in te stellen.

Anderzijds is het Hof echter, conform de conclusies van de Advocaat-Generaal, van oordeel dat, al heeft het Verdrag de Luxemburgse Regering niet de bevoegdheid ontnomen een alge-

mene last aan de tot haar rechtsgebied behorende kolenverbruikers op te leggen, zij nochtans vanzelfsprekend niet in staat is zodanige maatregel eveneens te doen toepassen op de verbruikers in de overige deelnemende Staten.

Het Verdrag schrijft trouwens ook nergens de egalisatie voor van de lasten welke door de deelnemende Staten in hun onderscheiden rechtsgebieden zijn ingesteld.

Uit artikel 26 van het Verdrag blijkt integendeel, dat het Verdrag de deelnemende Staten geenszins de verantwoordelijkheid heeft ontnomen voor hun eigen algemene economische politiek, aangezien immers deze bepaling de Raad opdraagt „het beleid van de Hoge Autoriteit en dat van de voor de algemene economische politiek van hun landen verantwoordelijke Regeringen met elkaar te doen harmoniëren”.

Uit artikel 67 blijkt, dat iedere maatregel van een deelnemende Staat, zelfs wanneer die een merkbare terugslag teweeg zou kunnen brengen in de concurrentieverhoudingen van de tot de rechtsmacht der Gemeenschap behorende kolenmijn- of staalindustrie, niet noodzakelijkerwijs door het Verdrag is afgeschaft en verboden en mitsdien evenmin noodzakelijkerwijs een maatregel of een praktijk oplevert welke een in artikel 4 b van het Verdrag verboden discriminatie vormt; dit artikel machtigt dan ook de Hoge Autoriteit de schadelijke gevolgen van deze inbreuken op de vrije concurrentie op te heffen door het verlenen van steun, zodat de Hoge Autoriteit in bepaalde gevallen deze schadelijke gevolgen mag dulden en zelfs in feite goedkeuren.

Bovendien voorziet het zeer genuanceerd geredigeerde artikel 67 een optreden van de Hoge Autoriteit slechts met betrekking tot die maatregelen van de deelnemende Staten, welke een „merkbaar” terugslag teweeg zouden kunnen brengen in de concurrentieverhoudingen van de kolenmijn- of staalindustrie of die een „ernstige verstoring van het evenwicht” zouden kunnen veroorzaken door een „belangrijke” vergroting van de verschillen in de produktiekosten anders dan door wijziging in het rendement der produktiefactoren.

Uit het voorgaande blijkt, dat het Verdrag erkent dat de afschaffing en het verbod van discriminatoire maatregelen en prak-

tijken, voorzien in artikel 4 *b*, niet kan leiden tot een absolute gelijkheid in de concurrentieverhoudingen van de kolenmijn- en staalindustrie der Gemeenschap en evenmin tot het elimineren van elke inbreuk op de concurrentieverhoudingen, voortvloeiende uit maatregelen van de deelnemende Staten, welke de verschillen tussen de produktiekosten, anders dan door wijziging in het rendement der produktiefactoren, belangrijk zouden vergroten.

Het voortbestaan van ongelijkheden in de concurrentieverhoudingen, voor zover deze geen door het Verdrag verboden discriminatie inhouden, is het noodzakelijk en onvermijdelijke gevolg van het partiële karakter der door het Verdrag verwezenlijkte integratie.

Artikel 67 bevestigt deze interpretatie, daar het aan de Hoge Autoriteit de bevoegdheid toekent die gevolgen van inbreuken op concurrentieverhoudingen, welke door het Verdrag niet zijn opgeheven, te compenseren, dat wil dus zeggen te elimineren, en zodoende eveneens te verhinderen dat deze inbreuken, door het feit dat zij na de instelling van de gemeenschappelijke markt blijven voortbestaan, de vervulling belemmeren van de taak, welke artikel 2 van het Verdrag aan de Gemeenschap heeft opgedragen „in harmonie met de algemene economie der deelnemende Staten”.

In het licht der boven uiteengezette beginselen moet thans worden onderzocht of de prijstoelage voor de niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof, ingesteld bij Ministerieel Besluit van 8 maart 1954, een maatregel of praktijk vormt die een bij artikel 4 *b* van het Verdrag afgeschafte en verboden discriminatie tussen verbruikers oplevert.

De vorm waarin deze last aan de verbruikers van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof is opgelegd, biedt geen voldoende grond voor de beantwoording van de vraag of deze last al dan niet een bij artikel 4 *b* van het Verdrag verboden discriminatoire maatregel of praktijk is.

Het is derhalve van weinig belang vast te stellen of zij is een belasting, een recht of een prijstoelage.

Het Verdrag verbiedt dus niet de in het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 bedoelde prijstoeslag in te stellen, waarvan de gevolgen noodzakelijkerwijs beperkt zijn tot het grondgebied van het Groot-Hertogdom.

De Hoge Autoriteit had ten hoogste de Regering van het Groot-Hertogdom kunnen machtigen een passende hulp toe te kennen aan de tot haar rechtsgebied behorende kolen- en staalondernemingen, indien zij van oordeel was geweest, dat het optreden van de Luxemburgse Regering aan deze ondernemingen schade toebracht.

De Hoge Autoriteit heeft gemeend, dat de door de „Caisse de Compensation” opgelegde heffing „niet kan leiden tot aantasting van de concurrentieverhoudingen hetzij wat betreft de kolenverkoop, hetzij wat betreft de verkoop van staalprodukten, en wel uit hoofde van haar geringe invloed op de kostprijs van het door de Luxemburgse staalindustrie geproduceerde staal”.

De eisende partij betwist deze bewering en is van oordeel dat, aangezien de prijs van hoogovencokes voor ongeveer 30% bepalend is voor de kostprijs van staalprodukten, de prijstoeslag voor deze cokes, ten gevolge van zijn zeer aanzienlijke invloed op de kostprijs van deze staalprodukten, de concurrentieverhoudingen aantast tussen de Luxemburgse staalproducenten enerzijds en die van de andere landen anderzijds.

Nu de eisende partij de Hoge Autoriteit niet verwijt dat zij zich heeft schuldig gemaakt aan „détournement de pouvoir” of de bepalingen van het Verdrag of enige op de uitvoering daarvan betrekking hebbende rechtsregel klaarblijkelijk heeft miskend, moet het Hof zich beperken tot het onderzoek van de vraag of de prijstoeslag, welke krachtens het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 op de niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof wordt toegepast, rechtens het Verdrag schendt dan wel enige op de uitvoering van dat Verdrag betrekking hebbende rechtsregel.

Uit de boven uiteengezette overwegingen volgt, dat de Luxemburgse Regering door het toepassen van de in het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 bedoelde toeslag op de prijs van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof een maatregel heeft genomen welke behoort tot de algemene economische politiek waarvoor zij

blijkens artikel 26 van het Verdrag verantwoordelijk blijft, welke maatregel niet is een bij artikel 4 b van het Verdrag verboden en afgeschafte discriminatoire praktijk.

IV) Moest de opheffing van het aan het „Office Commercial du Ravitaillement” toegekende import-monopolie de opheffing ten gevolge hebben van de aan dat „Office” verbonden „Caisse de Compensation”?

Het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954, hetwelk het „Office Commercial du Ravitaillement” machtigt tot het leggen van een toeslag op de prijs van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof, vermeldt in zijn opschrift, dat de „Caisse de Compensation” is verbonden aan het „Office Commercial du Ravitaillement”.

Het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954, waarbij de werkzaamheden van het „Office Commercial du Ravitaillement” wat betreft de invoer van vaste brandstof wordt bevestigd, werd bij Ministerieel Besluit van 30 september 1955 afgeschafte.

De eisende partij heeft in haar repliek geconcludeerd, dat de beëindiging van het import-monopolie van het „Office Commercial du Ravitaillement” moest leiden tot de opheffing van de „Caisse de Compensation”.

De vraag naar de geldigheid volgens het Verdrag van het bestreden perekwatie-stelsel staat los van de vraag naar de wettigheid van het monopolie, toegekend aan het orgaan hetwelk met de uitvoering van dit perekwatie-stelsel was belast.

De Beschikking van de Hoge Autoriteit van 7 januari 1955, waarbij onverenigbaar werd verklaard met de bepalingen van het Verdrag het Besluit van de Luxemburgse Minister van Economische Zaken de dato 8 maart 1954, hetwelk de werkzaamheden van het „Office Commercial du Ravitaillement” bevestigde, kan niet van invloed zijn op de vraag of met de bepalingen van het Verdrag verenigbaar is de „Caisse de Compensation”, waarvan de Hoge Autoriteit heeft geweigerd de opheffing te eisen.

V) Schendt de door de „Caisse de Compensation” opgelegde heffing de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit waarbij krachtens artikel 63, lid 2 sub a, van het Verdrag maximumprijzen werden vastgesteld voor de uit bepaalde bekkens afkomstige hoogovenokes en industriekolen?

De eisende partij heeft gesteld, dat de door de „Caisse de Compensation” geïnde prijstoeslag in strijd is met de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit Nos. 15-54, 19-54 en 20-54 met betrekking tot de vaststelling der prijschalen welke gelden voor de uit bepaalde bekkens afkomstige kolen.

De maximum-prijzen zijn opgelegd aan de kolenproducerende ondernemingen en de vaststelling van deze prijzen belet niet, dat de produkten, hetzij op het tijdstip van verbruik, hetzij in enige fase van de distributie worden onderworpen aan belastingen, rechten of welke andere algemene last ook.

De door de „Caisse de Compensation” opgelegde heffing houdt dan ook geen schending in van de Beschikkingen van de Hoge Autoriteit, waarbij maximum-prijzen werden vastgesteld.

VI) Is de „Caisse de Compensation” verenigbaar met de grondbeginselen van de gemeenschappelijke markt?

De eisende partij ziet in het bestaan en in de werking van de „Caisse de Compensation” een schending van de fundamentele beginselen van de gemeenschappelijke markt.

Ter ondersteuning van deze mening voert zij aan, dat de perekwatie-heffing een stelsel van dubbele prijzen invoert, hetwelk voor de Luxemburgse verbruikers van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof ongunstig is in verhouding tot de overige verbruikers van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal.

De eisende partij beweert, dat de fundamentele beginselen van de gemeenschappelijke markt moeten leiden tot eenzelfde prijs afmijn voor alle verbruikers op de gemeenschappelijke markt, die hetzelfde produkt van de Gemeenschap bij dezelfde producent betrekken.

In tegenstelling tot de opvatting van de eisende partij is het Hof van oordeel, dat de uit het Besluit van 8 maart 1954 voortvloeiende prijstoeslag niet de prijs afmijn van de door de Luxemburgse verbruikers gekochte vaste brandstof beïnvloedt, doch uitsluitend de prijs waarvoor de vaste brandstoffen bij aankomst worden verkocht aan de verbruikers behorende tot het rechtsgebied van het Groot-Hertogdom.

Het is van weinig belang, dat de door de „Caisse de Compensation” opgelegde heffing in de vorm van een prijstoeslag werd gegoten, daar deze krachtens haar aard en gevolgen een heffing vormt op de waarde van de niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof, welke in het Groot-Hertogdom wordt verbruikt.

Indien de prijstoeslag al een dubbele prijs ten gevolge heeft voor de vaste brandstof, welke binnen het Groot-Hertogdom wordt verbruikt, dan berust dit slechts op de omstandigheid, dat er verschil bestaat tussen de prijs geldende voor verbruikers van niet voor huisbrand bestemde kolen en die, welke de verbruikers van huisbrand betalen.

Het stelsel van de dubbele prijzen, hetwelk ertoe leidt, dat de financiering van de „Caisse de Compensation” uitsluitend ten laste van de Luxemburgse verbruikers van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof wordt gebracht, levert niet een nieuwe schending van de beginselen van de gemeenschappelijke markt op, gelijk de eisende partij beweert, daar de twee categorieën van verbruikers niet in gelijksoortige omstandigheden verkeren.

Het doel van de prijstoeslag, ingesteld bij Ministerieel Besluit van 8 maart 1954, is in de considerans van dit Besluit nader omschreven.

Blijkens deze considerans strekt het stelsel van compensatie voor de prijzen van industriekolen en die van huisbrand in hoofdzaak tot het handhaven van de officiële prijzen van de huisbrand ten einde een daling der koopkracht der werknemers tegen te gaan en het peil van de lonen en salarissen, welke aan een glijdende schaal zijn verbonden, te handhaven.

Uit deze bedoelingen blijkt geenszins het oogmerk om de concurrentie aan te tasten, noch ook kunnen zij in strijd worden geacht met de fundamentele beginselen van de gemeenschappelijke markt, zoals die met name in artikel 2 van het Verdrag zijn neergelegd.

Uit de antwoorden, welke de Hoge Autoriteit heeft gegeven op de haar tijdens het onderzoek gestelde schriftelijke vragen, blijkt dat er geen strijd bestaat tussen de beginselen welke haar hebben geleid tot de Beschikkingen met betrekking tot de verschillende compensatiestelsels en die welke haar houding bepaalden ten

aanzien van de „Caisse de Compensation” van het Groot-Hertogdom.

Om al deze redenen mag de uit het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 voortvloeiende prijstoeslag niet worden geacht met de fundamentele beginselen van de gemeenschappelijke markt onverenigbaar te zijn.

D — HET MIDDEL VAN SCHENDING VAN WEZENLIJKE VORMVOORSCHRIFTEN

De eisende partij voert subsidiair aan, dat de stilzwijgende weigering nietig is wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften, daar zij niet steunt op enig kenbaar gemaakt motief.

Artikel 88 van het Verdrag bepaalt:

„indien de Hoge Autoriteit van oordeel is, dat een Staat een voor hem uit dit Verdrag voortvloeiende verplichting niet heeft nagekomen, stelt zij ... bij een met redenen omklede beschikking dit verzuim vast”.

De motiveringsplicht heeft derhalve betrekking op de beschikking welke de Hoge Autoriteit naar het oordeel van de eisende partij was gehouden ten aanzien van de Luxemburgse Regering te geven.

Aan de tekst van artikel 88 kan geen steun worden ontleend voor de opvatting, dat zodanige verplichting mede bestaat ten aanzien van een weigering om een in dat artikel bedoelde beschikking te geven.

Het feit, dat de stilzwijgende weigering niet met redenen is omkleed, levert mitsdien geen schending op van artikel 88 van het Verdrag.

E — PROCESKOSTEN

Artikel 60 van het Reglement van het Hof bepaalt dat de verliezende partij in de proceskosten wordt veroordeeld, doch tevens dat het Hof de proceskosten geheel of gedeeltelijk kan compenseren, wanneer partijen onderscheidenlijk op één of meer punten in het ongelijk zijn gesteld.

Het beroep 7-54 bevat twee zelfstandige onderwerpen van eis: het „Office Commercial du Ravitaillement” en de „Caisse de Compensation” voor vaste brandstof.

Ten gevolge van de Beschikking van de Hoge Autoriteit de dato 7 januari 1955 met betrekking tot het „Office Commercial du Ravitaillement” is het eerste onderwerp van eis van beroep 7-54 vervallen.

Partijen stemmen ermede in, dat over dit onderwerp van het beroep geen uitspraak zal worden gedaan.

De Beschikking van de Hoge Autoriteit de dato 7 januari 1955 geeft echter gevolg aan het verzoek van de eisende partij om het „Office Commercial du Ravitaillement” onverenigbaar met het Verdrag te verklaren.

Indien deze Beschikking was gegeven binnen de termijn van twee maanden — welke termijn aanving op 14 juli 1954 uit hoofde van de brief van gelijke datum, waarbij de Hoge Autoriteit werd geëdieerd — zou zij aan het eerste punt van het verzoek van de eisende partij hebben voldaan, reden waarom het verzoek van de eisende partij, hoewel er geen aanleiding bestaat tot het doen van een uitspraak, in zijn eerste onderdeel geacht moet worden gegrond te zijn.

Voor de beslissing ten aanzien van de kosten dient nog in aanmerking te worden genomen de omstandigheid, dat het beroep 7-54 wordt verworpen wat betreft het tweede onderwerp van eis, strekkende tot vernietiging van de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit.

Zowel de eisende als de verwerende partij moeten worden geacht op een onderdeel van haar conclusies in het ongelijk te zijn gesteld.

De voeging heeft slechts betrekking op het tweede onderwerp van eis en ten aanzien van dit onderwerp is de eisende partij in het ongelijk gesteld.

Om deze redenen is het Hof van oordeel dat de proceskosten van het hoofdgeding dienen te worden gecompenseerd in die voege dat elke partij haar eigen kosten draagt, terwijl de kosten der voeging geheel door de eisende partij zullen worden gedragen.

Deel II

Beroep 9-54

Het beroep 9-54 is slechts ingesteld „voor zover nodig.”.

In het verzoekschrift wordt gesteld: „dat, nu het beroepsrecht vaststaat, het schriftelijke en gemotiveerde antwoord van de Hoge Autoriteit dit recht noch kan teniet doen, noch wijzigen, terwijl het evenmin, nu het beroep eenmaal is ingesteld, voor de eisende partijen de verplichting mee kan brengen tot het instellen van een nieuw beroep”:

„dat, voor het geval echter een belanghebbende partij het tegendeel zou beweren, in die zin, dat genoemde brief van 27 november 1954 een uitdrukkelijke afwijzende beschikking zou zijn, welke een einde maakt aan het stilzwijgen van de Hoge Autoriteit, de eisende partijen belang hebben om ter vermindering van een onvruchtbaar debat over vragen van ontvankelijkheid voor zover nodig een beroep in te stellen — hetgeen zij hierbij doen — tegen de afwijzing van haar verzoek door de Hoge Autoriteit”.

Het Hof heeft de ontvankelijkheid van het beroep 7-54 vastgesteld.

Mitsdien, en nu het beroep 7-54 ontvankelijk is verklaard, is het onderwerp van het beroep 9-54, uitsluitend voor zover nodig ingesteld, vervallen.

Het Hof ziet derhalve geen reden voor een uitspraak.

PROCESKOSTEN

Voor de beslissing ten aanzien van de kosten dient in aanmerking te worden genomen de omstandigheid, dat er geen reden is voor een uitspraak over het beroep 9-54.

De eisende partij had echter een geldige reden het indienen van een verzoekschrift noodzakelijk te achten, daar de Hoge Autoriteit zonder formeel te stellen, dat de brief van 27 november 1954, welke de stilzwijgende weigering omzette in een uitdrukkelijke

afwijzende beschikking, het beroep 7-54 niet-ontvankelijk deed zijn, niettemin deze opvatting in haar verweerschrift heeft uiteengezet en nader ontwikkeld.

Alle partijen hebben dus de ontvankelijkheid van het beroep 7-54 miskend.

De kosten van het beroep 9-54 behoren dientengevolge te worden gecompenseerd in dier voege, dat elk der partijen, waaronder ook de gevoegde partij, haar eigen kosten draagt.

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien en de Luxemburgse Regering als gevoegde partij;

Gehoord de conclusies van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 4, 33, 35, 48, 67, 80, 86 en 88 van het Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

Akte nemend van de verklaring van de eisende partij daartoe strekkende dat zij, onder voorbehoud ten aanzien van de motivering der Beschikking, welke de Hoge Autoriteit op 7 januari 1955 met betrekking tot het „Office Commercial du Ravitaillement” heeft gegeven, uit hoofde van genoemde Beschikking en binnen de daarin aangegeven grenzen van oordeel is, dat het onderwerp van haar beroep is vervallen;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

I. — In de zaak 7-54

- a) ten aanzien van het eerste onderwerp van eis betreffende het „Office Commercial du Ravitaillement”: ziet geen reden voor een uitspraak;
- b) ten aanzien van het tweede onderwerp van eis betreffende de „Caisse de Compensation”, verbonden aan het „Office Commercial du Ravitaillement”: verwerpt het beroep.

Compenseert de kosten van de partijen in het hoofdgeding in dier voege, dat elke partij haar eigen kosten draagt.

De eisende partij draagt de kosten van de gevoegde partij.

II. — In de zaak 9-54: ziet geen reden voor een uitspraak.

Compenseert de kosten in dier voege, dat elk der partijen, en dus ook de gevoegde partij, haar eigen kosten draagt.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op drieëntwintig april negentienhonderdzesenvijftig.

PILOTTI	RUEFF	RIESE
SERRARENS	DELVAUX	HAMMES
		VAN KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting, gehouden te Luxemburg op drieëntwintig april negentienhonderdzesenvijftig.

De Voorzitter,
M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,
J. RUEFF

De Griffier,
A. VAN HOUTTE